

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. III. Primum incontinentiæ Pharmacum est lectio Sacra.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

Parturit, & præsentem inspirat vipera mortem.

Quid facis infelix? quibus amolire malignam
Pestem armis? quæ arte feram certabis in hydram?

Nalli adeo extremo stetit intermortua bello

Quam tibi libertas; hem ludicra pascis inanes

Fabula Syrenes, & nulla relinquatur orbe

Virtutis species: oculos aperire, perire est,

Et laqueum reperire oculis: hos claudere, frustra;

Vtraque reclusa est auris; satis ampla veneno

Ianua femineo: nec ceram pauper Vlysses

Extremum medicamen habet; nec carcere vincta

Auribus auxilium spondent, & opercula palmae,

Nulla manus pugnis, nullis pes calcibus hostes

Proturbare valent; ipsi inter bysina sudant

Vincula, compedibus ceu luctantur ahenis.

Desperata tua juvenis castissime dixi

Serta pudicitia, tantisq; his molibus unum

Expugnari animum & Cypris succumbere telis.

Non ita Romano vecors homicida duello

Angitur inter aquas, geminis dum moribus urgent

Et canis & serpens, cristarq; addita gallo

Simia: majores (olim impenetrabilis) hostes

Sustinet integritas, nec spes super ulla saluti.

Quidquid agat (cane pressa fera est, indagine cincta)

Frustra agit, Ionio passim puer imminet arcu,

Atque Cupidincis admixta venena sagittis

Proximus intorquet: solam victoria plausum

Haecenus expectat, magnâque Venus fruitur spe.

Lamque suo jactat sese lasciva theatro,

Lethæsq; canit versus, & carmine dirum

Non ignara mali celebrat victrix Hymenaeum.

Atqui inconsultum mulier sine fronte triumphum,

Turpis Erynnis agit, nam qua vicisse superba

Crediderat, victa est, dubia prope sessus arenâ

Nobilis athletes calo tutore secundum

Repperit auxilium, reperit quâ victor iniquam

Arte triumpharet lascivo pectore lenam.

Namque ubi vicinis obseptus ubique periculis

Iam dare jamque manus, mox cogebatur inermes:

Quin, ait ipse sibi, prorumpis, & arma requiris

Lase pudor, dabit arma dolor, dabit arma voluntas.

At frustra in vinclis gladium quasiveris, unam

Fortè tibi teneris non fascinat improba filis

Linguam mollires: ergo hac pudor utere linguâ

Pro gladio quocunque potes, tibi major honesta est

Cura pudicitia, quam vanæ gloria lingua.

Dixit, & admodum generoso vulnere linguam

Demetit, inq; lupa turpem vomit oscula frontem,

Oscula sanguineo effrontem pingentia rivo:

Maeste animi juvenis, magnâq; amplissima fama

Materia, & sanctis nostrorum annalibus unus

Annumerande ducum, stygium qui viribus hostem,

Et Phlegethonteos tanto in certamine fumes

Invincto rupisti animos, qui talibus ausis

Partheniūque decus, libertatēque peremem

Servasti innocuam, doctus pro senore vitam

Virgineo posuisse tuam: tu spicula torto

Librasti nervo, saucisque fuere pharetra,

Lingua sagitta fuit, Paphiūq; diremptio belli,

Imò corona fuit, tanti fuit ansa triumphi.

ÆDES, O NICETÆ! O Victor gloriosissimè! qui om-

nibus retrò sæculis obstupescendus, in omnem posthu-

nam memoriam omni post ævo colendus & veneran-

das, omnium vocibus es decantandus.

Sed, aiunt tu hoc carmen discipuli: cras credam, hodie

non. In os, mi Partheni, te laudare non cogito, ne, pal-

pem. Somnisti felicitè in bicipiti Parnasso. PAR-

THENAVS. Mittamus hæc somnia, & ad rem redeam-

us. Nemo nostrum NICETAS erit, si sciamus solum,

in hoc Circo vicisse alios, nisi & artem calleamus, quâ

& ipsi vincamus. Disseruimus super Invitamentis & Esse-

A Gibus Incontinentiæ, restant Antidota. Tenes bellos illos
& rotundulos versiculos: sed non tales Nasoni aut Ma-

roni, sunt isti:

Lectio, Flagra, Preces, Confessio, Lympha, Labores,

Portarum excubie, Christi præsentia, Pœna.

Ne videamur, ut jam supra monebas, Arabicè loqui,

voces singulas exponamus. Hic omne Incontinentiæ

pharmacum, velut in nuce Ilias continetur: Ordiamur.

CAPUT III.

Primum INCONTINENTIÆ pharmacum, LECTIO SACRA.

PARum erit, Ædesime, libros impuros amovisse, nisi
& meliores substituas: nec virtutis est, noxia non
legere, si profutura spernamus. Piorum libellorum le-
ctio, tam utilis, quam necessaria est. Cum oramus, cum Agnus
Deo loquimur; quando legimus, Deus loquitur nobiscum. Le-
ctio sacra pharmacopolium est, è quo suam cuique vi-
tio medicinam petamus. Conciones, statim dumtaxat, Lectio
& non nisi festis diebus non erudiunt: à libris, taciturnis sit frequi-
his concinatoribus, quotidie doceri possumus, imò
debemus. Segetem non colliger, qui per plures hebdo-
mades, unam alteramve tantum spiculam inferit horreo:
nec multum pietatis addiscit è libris, qui eos vix sapius
quam menstrua lectione consuluerit. Quod si simplici
vice parcius, sapius tamen pii aliquid legendum est.
Ægrotis in hoc non absumimus fumus: ne bibant ille-
gius uno ductu, jubentur frequentius bibere. Ita nos
non multa simul ingeramus, sed multum. ÆDES. Hoc
non satis assequor. PARTHEN. Brevi explicatis id tra-
dam. Hoc jam ago, crebram, imò quotidianam lectio-
nem sacram esse utilissimam.

D. Bernardus, elegantis ingenii, & admirandæ do-
ctrinæ antistes, multa illustra, quædam etiam pænè profu-
divina scripsit: nullo aiunt magistro usum: solâ pre-
candi & lecturandi assiduitate, ad hoc eruditionis cul-
men ascendit. Ut legeret, intelligendi fecit cupiditas;
ut intelligeret, oratio impetravit; ut verò impetraret,
quid nisi vitæ sanctitas promeruit? Sic cupiat, sic oret,
sic & vivat, qui sic proficere desiderat. Soli ferè lectio-
ni sacra debemus duos illustres Patriarchas Domini-
cum & Ignatium, quorum ille sanctitatis suæ primor-
dium, Collationibus Patrum; iste Viris Sanctorum jure
adscribat. Utrumque non mutavit tantum pia lectio,
sed alios fecit homines.

Audierat Magnus ille Antonius, ex Evangelio legi:
Vade, vende quæ habes & da pauperibus, & habebis thesaurum Mat. 19
in calo: & veni, sequere me. Hic ille cælesti oraculo sibi
hoc dictum interpretatus, mox rebus caducis æternum
Vale dixit, & Mundum res sibi suas habere iussit. Illud
ingenii miraculum Augustinus, Augustinus certè nun-
quam fuisset, nisi talis esse cepisset à Sacra lectione.

D. Ipse de se testis: Sentiebam, inquit, me ab his teneri (vitæ Lib. 7, Cap. 2)
sue fordes accusat) & jactabam voces miserabiles: quamdiu, fess. cap. 2
quamdiu, cras, & cras? quare non modo, quare non hac hora
finis turpitudinis mee? Dicebam hæc, & flebam amarissimâ
contritione cordis mei. Et ecce audio vocem de vicinâ domo cum
cantu dicentis: crebro repetentis quasi pueri, anpuella, nescio:
TOLLE, LEGE: TOLLE, LEGE.

Nec distulit; arripuit sacrum codicem, aperuit, legit-
que quod primum conjecti erant oculi: Non in cubilibus Ad Rom.
& impudicitis, non in contentione & emulatione: Sed indui-
mini Dominum nostrum Jesum Christum, & carnis curam na-
feceritis in desideris. Hic legentis pectori lux admiranda
sele infudit, & prior Augustinus esse desit, ubi novus
cepit.

O quoties otiosis illis fabulatoribus occinendum hoc
ipsum: TOLLE, LEGE: TOLLE, LEGE. Libellum pium
arripe somniculose cessator; inspicie, lege aliquid, osten-
de sis

de his te oculos nondum perdidisti. Quid totos dies A
vanillimis colloquiis comburis.

§. I.

Commendat sacra pagina quaestorem Candaces
Æthiopum Reginar, ab industria sacra lectionis:
Et revertebatur sedens super currum suum, legensque Isaiam
Prophetam. Mirantur Chrysostomus & Hieronymus,
tam pium tamque sedulum legendi studium: En, ajunt,
homo barbarus, distentus curis, septus undequaque ne-
gotiis, cogitationibus innumeris involutus, legebat ta-
men, & quamvis non intelligeret quem legebat, nihilo-
minus tamen legebat, idque in viâ, in curru. Si talis in
ipso itinere, qualis in quiete domi fuisse credendus est?
Nec defuere Principes, Reges, Imperatores, qui hanc
ipam viam præverint illustri exemplo. Nota est Theo-
dosi Imperatoris Junioris vigilanti lampas, quam
ad arteficia concinnavit manus, ut certis libramen-
tis monita motaque suum ipsa sibi pabulum sufficeret,
nec alienas vocaret manus, quæ oleum affunderent, sed
ad domini sui pervigiles lectiones non interruptâ ser-
viter flammulâ. Noluit, lectionis studiosissimus Princeps,
illi suorum famulorum somnum frangere, qui suum
sibi in multam sæpe noctem omnino adimebat. Al-
phonius Aragoniæ Rex, non minus sacra lectionis avi-
dus, utrumque Testamentum, vetus novumque, quater
decies (repeto) quater decies, neque cursum aut obiter,
sed presso vestigio, & unâ cum commentariis evoluit.
Quid nos, Ædesime, quid simile præstamus? in Regum
& Cæsarum manibus sacros codices spectamus, & nos
otiosi, tor bonas horas tam male perdimus, quas uti-
lissime lectioni piorum libellorum impenderemus.

Scriptis Magni Antonii res gestas Athanasius, ille
per Orbem, Christi causâ, exul & profugus. Legit
hoc scriptum & Augustinus, atque alto spiritu de eo
id pronuntiavit: *Quid est hoc quid audisti? surgunt indocti
& calum rapiunt: & nos cum doctrinis nostris sine corde,
ecce ubi voluntur in carne & sanguine: an quia præcesserunt
pudet sequi? Eiusdem Beati Antonii vita, duobus ex
Imperatoris Theodosii aulâ, sanctiorem vitam persuasit,
tam celeri quam admirabili prorsus metamorphosi.
Mens iis erat horas pomeridianas deambulando fran-
gere. Atque dum hi duo aprici vagantur campis, æstui
declinando ad monasterium egenum defleunt. In-
grediuntur, pauperimam suppellectilem otiose circum-
spiciunt. Hic alter fortè fortunâ beati Antonii vitam
languidâ manu prehendit, aperire, inspicere curiositas
suavit: etiam legere cepit fallendo tempore. Miratur
primò, subsistit aliquoties, meditatur nonnihil, dele-
ctari incipit, paulatim trahitur, sensim inflammatur,
eâ demum lectione sic incaluit aulicus hic lector, ut
defixis in socium oculis: quæso te, inquit, quid ambiunt
universi labores nostri? alius fastidium omnis spes
nostra non habet, quam gratiam Cæsaris, & istud
quamdiu? per quot pericula itur ad periculum gran-
dus? Mundi mancipia sumus, & sæpe diaboli Marty-
res sumus, & ubi ætatem, valetudinem, vitam impen-
derimus vanissimo huic otio, quod inde nobis præ-
mium? Amicus Dei si fieri volo, nunc esse queo. Dixit,
iterumque legere cepit, arduum quid volens animo.
Tandem exclamat: Abrupti, servire Deo jam statui,
idque hæc ipsa hora, hoc ipso loco aggrediar. Et ad
socium; libetne, inquit, domine, adjungi & imitari
saltem ne adversari velis: non muto. Cui alter: Comes
ero individui; usque sequar te. Ceperunt bene, san-
ctè perseverarunt, optimè finierunt. Sponsas habebant
ambo, quæ mutatione hac admirandâ & ipsæ mutata,
devorâ Deo virginitate, in caelestes thalamos denupse-
runt. Hæc tantò credibilia, quantò testis locupletior
Augustinus.*

Tom. I.

§. II.

EN mi Ædesime, quid in mentem hominis possit
pia lectio. Verissimum est effatum Augustini: *Cum
legimus, Deus nobiscum loquitur.* Qui legendo nil pro-
ficat, ne dicat, secum Deum non loqui, sed Deum lo-
quentem à se non audiri. Qualis rerum lectio, talis le-
gentium profectus: non tam multa legenda sunt, quam
utilia. Maronem & Ciceronem non ajo penitus abdi-
candos, sed Thomam à Kempis aliisque scriptores esse
miscendos, ne ad Christi tribunal cum Hieronymo Ci-
ceroniani accusentur potius, quam Christiani. Augusti-
nus inter Dialecticos Sophistas diu indagavit verum,
quod non solum illic non reperit, sed in Manichæum
etiam delirium incidit, nec ab hoc prius respuit, quam
Pauli Tarsensis epistolâ legit.

ÆDES. Quos ergo potissimum legendos suades? vix
est, quin plurimi adolescentum atque juvenum in libro-
rum delectu graviter errent, neque enim in libris idem
esse puto quod in cibis, ut ii plurimum nutrant, qui
maximè sapiant. **PARTHEN.** Rectè sentis; non ad gu-
stum, sed fructum, legendum est, neque ut doctiores
inde fiamus, sed ut meliores. Piorum librorum equi-
dem hoc ævo magnus est numerus, & qui in dies auget.
Sed en, brevissimum tibi syllabam do eorum librorum,
quos ego Adolescentibus, Juvenibus, Viris, præ millenis
aliis utilissimos censeo:

I. Stimuli Virtutum.

II. Considerationes de Æternitate.

III. De imitatione Beatissimæ Virginis Mariæ.

Ultimum horum scripsit Franciscus Arias, cujus viri
alia idem opuscula omnia tibi commendo. Sed pri-
mus sit, quem primo loco nominavi, *Stimuli Virtutum*:
de quo hoc sentio, nescire me quis è plurimis Orbis bi-
bliothecis videri debeat præ isto juvenibus utilior. Ita
primus sit iste: ab hoc ad alterum progredere, & illi
fundamento, *ÆTERNITATEM* impone. Verum, cum
illos paucos suadeo, non nego alios itidem utilissimos
lectu esse, uti sunt, *Dux peccatorum* Ludovici Granatæ,
& ipsius alii eruditi sanè & pii libri; *Praxis spiritualis*
Antonii de Sales; *Imitatio Christi* Thomæ à Kempis;
Vita Sanctorum à Zachariâ Lippeloo scriptæ; *Zodia-
cus Christianus* de XII. Prædestinationis signis; *Horo-
logium* Auxiliaris tutelæ Angeli; *Ascensio mentis* in
Deum Roberti Cardinalis Bellarmini; *Ejusdem de
Æternâ felicitate Sanctorum*; *Ejusdem de gemitu Co-
lumbæ*; *Ejusdem ars moriendi*; *Albertus Magnus*, vel
Jacobus Alvarez de Virtutibus; *Lucæ Pinelli pars pri-
ma & secunda Operum spiritualium*; *Manuale Sodali-
tatis* à Francisco Veron editum; *Francisci Bruni partes
quatuor de Beatissimâ Virgine, Vita & morte Christi*;
Ludovici de Ponte partes sex meditationum. En cu-
mulum, & paucos nominavi: tu *elige*. Plerosque illo-
rum & levi sumptu emes, & lectione brevi evolves. Ita
fac Ædesime: mei te consilii non pœnitebit. **ÆDES.** Pau-
cas dabo, nec plures, quam libros. Tria mihi maximè in
lectione sacra videntur cavenda.

I. CELERITAS.

II. VARIETAS.

III. VANITAS.

Et ne anigmata putes esse hæc nomina, explico.

§. III.

PIo Lectori ante omnia, & primò cavenda est *CE-
LERITAS*. Dixi jam: non multa sed multum legat
qui profectum amat. Apage mihi Lectores illos, qui
per libros volant, uti gallus gallinaceus per prunas, ra-
ptim multa evolvunt, nuppiam insunt, nihil meditare
legunt. Sacra lectio pensculata sit, & crebrius interrump-
ta, ut quod legeris, meditando expendas, & recolendo
melius

Edenti nò
voranti.

Ff 3

melius intelligas. Sunt qui non edunt, sed vorant, & ut de iis proprie Plautus, tubercinantur, grandes bolos properanter ingerunt, nec mandunt, sed mox deglutunt. His cibus non tam alimento est, quam detrimento: ita qui multum ingerit legendo, nihil autem digerit expendendo, vitiose legit, & cum noxâ. Pluvia est quam Stillam vocant, quæ celo placide & guttatim rorante, terram fecundo illapsu penetrat: nimbus vehemens & sabbitus, plerumque parum fertilitatis adfert: ita lectio properata, meditatione non distincta, velut repentinus imber, animum ad fecunditatem non irrigat, sed obruit & non penetrat. Si quid legis, quod formandæ vitæ magis faciat, patere, obsecro, ut penetret: cogita num ad id temporis talis fueris, num futurus sis talis. Frustra legis si non penitentiâ legas.

Et pluvia
stillatim
cadenti si-
milis sit
pia lectio.

Varietas
legenti si-
noxia.

Deinde VARIETAS, in omni panè lectione improbanda. Ferculorum multitudo multis ceteroqui sanis valitudinem admittit, multitudo pharmacorum plurimis jam ægrotis, vitam præcindit: Sic omnino librorum fastidiosa varietas, solidum profectum impedit. Vagum & instabile quid habet, omnis generis voluminum lectio. Nusquam est qui ubique est, sed nec sanitati conducit remedium crebra mutatio. Fastidientis est stomachi, multa degustare, quæ ubi varia sunt & diversa, multa fercula faciunt: ita & lectoris vitium est voluptatem potius in libris quætere, quam utilitatem. Hos tales Polybius catillonibus, & gulosis convivis æquiparat, qui appositos cibos variè & castum delibantes, neque in præsentia voluptatem solidam, neque fructum aut alimoniam in posterum ferunt. Ita legamus, mi Ædesime, ut non quæ sapiunt, sed quæ instruunt & proficiunt, utilia magis quam plausibilia sectemur.

Sed & VANITAS in legendis libris damnanda, Vanitatem voco, legere, non ut facias, sed ut scias; scholæ discere, non vitæ. Ah, mi Ædesime, scire nostrum celo non probabitur, sed nostrum, *facere*. Quid multa lego, si facturus non sum, quæ legi. Quid juvat sacra lectio, si profana sit nostra omnis actio? quid pios codices terimus, si nullam in nobis pietatis imaginem exprimimus? quid præcepta Castitatis accipio, si ea sequi recuso? Sacra lectio nunquam ordianda est sine ingenio firmoque animi decreto, exequendi quacunque in re, quidquid faciendum vel omittendum instinctus divini per librum dicant. Angelus coram Ezechiele & Joanne, non solum librum expandit, sed illos etiam comedere volumen iussit, & visceribus abdere. Vanissima lectio est quam opus non consignat. Post lectionem tales incipiamus esse, quales esse præcepit liber. Alioqui copiosum spargimus semen, & nulla messis sequitur. Et malè illi, qui faciendi sciverit tantum, non fecerit. Hortatus nos Christus: *Ille, inquit, servus qui cognovit voluntatem domini sui, & non preparavit, & non fecit secundum voluntatem ejus, rapulabit multus.*

Ezech. c. 3.
vers. 1.
Apoc. c. 10.
vers. 9.

Luc. cap. 12.
vers. 47.

Variis pro-
fuit lectio.

Beatissima Virgo, Domini Mater (cujus sanctissimos mores nullus unquam satis laudaverit) à nonâ diei horâ, ad primam usque faciem divinas paginas perlegit, plûsq; profuit (ut Sabellicus loquitur) uni virgunculae, singularis lectio, ad beatitudinem & decus, quam omnibus sapientibus omnes bibliothecæ.

Sylvia Rufina Alexandria Præfeti filia in Thebaidis solitudine, id adepta est assidua lectione, ut non sola sibi esse videretur, cum maximè sola esset, & quorum virtutes legebat, illas ad profectum æmulata, in se conabatur effigere.

Alcibiades juvenis (uti memorant) scholam olim ingressus, Iliadem Homeri à magistro petere institit. Negavit Magister ejus libri copiam sibi esse. Cui audax juvenis non verba sed colaphum rependit atque abiit, hoc unum apud se mullans: Ludimagister sit, & Home-

rum non habeat? Forfan, mi Ædesime, Beatissima Virginis sodales reperias, quos si interrogas, num libellum de Imitatione Christi lætent, etiam habere se negabunt. An non & his jure objicias: sodales sint, & sacrum hunc scriptorem non habeant? Non potest esse major vitiositas, quam optimis esse inimicum. Alphonsus olim eximius ille regum interrogatus, qui essent optimi consilarii? Mortui, respondit, libros scilicet intelligens qui nihil blandientes, nihil celantes, veritatem & institutionem sinceris documentis expriment.

Sanus esse vix potest qui salubres cibos averfatus, gulam suam in cerasa & omne genus pomi effundit: ita nec sanctus erit, qui pios libellos exosus, audiendis aut lætandis fabellis se pascit. Utilia & pia legenda sunt, & nisi ea crebrò legantur, nec utilitatem nobis, nec pietatem conciliabunt. Atque hoc dicere habui de primâ voculâ versiculi (LECTIO) sequitur altera (FLAGRA) ÆDES. Jam mihi tergum horret. Sed perge, mi Partheni: nondum desisti attentus esse.

CAPUT IV.

Secundum INCONTINENTIÆ antidotum, CORPORIS AFFLICTATIO.

PARTHENIVS. *Resistite diabolo, & fugiet à vobis.* ÆDES. *1a. cap. 4. vers. 7.* Castimonia sine bello nulla est: pugnare non vis? Castitatem non amas. Res gestas omnium Sanctorum inspicere, pugnas videbis admirabiles. Vix ulli non magno sterit sua Castitas. Notum illud D. Chrysostomi: Virgo à bello nunquam cessat. Hostis tam blandus & subdolis, quam propinquus est. Quisque sibi non solum vicinissimus est hostis, sed & pessimus. Diabolus & Mundus licet totis nos caltris oppugnent, frustra sunt, si proditor iniquus eorum parti non faveat. Nec ignorat cadæmon, victorias suas panè omnes carni referendas in acceptis. Facili molimine vincit dominam Rationem, si expugnaverit ancillam carnem. Hæc sui amore stultissimo decepta, ut aliquot mellis guttulas emat, calum vendit: æternum perire non curat, modò ei suave sit paucillo temporis. Infamiam hanc extremè dampnans Siracides: *Quid, inquit, nequius quam quod excogitavit caro & sanguis?*

Hic mihi Jabelem, Cinæam feminam, tam dolis quam manu robustam considera. Ad tentorium illius venerat, militiæ Dux Sifara, bello jam fractus, & ex fugâ fellus. Jabel in occursum egressa, suavi verborum fuso, & blandissimis benevolentia figmentis hominem invitans: Ingredere, inquit, mi domine, non est quod formides, ingredere. Ille, perinde si bos macellum subeat, ingressus, frigidam petere institit. Illa, velut in hospitem ultra preces liberalior, etiam lac propinavit, & pellibus contextum ad somnum suaviter composuit. Sic sopitum & jam altius dormientem aggressa, trabalem ei clavum trans tempora adegit. Ita miser somnum, quem cepit, necdum finit. Jabeli similima, imò pejor illa, est Caro nostra, petulans, procax, fallaciarum plenissima, & mille virtutibus ad decipiendum instructissima, animo sitienti lacteam propinat promulsidem, varias Carnis oblectationes & voluptates ingerit. Et quamvis hæc potio letali toxico sit mista, tamen est grata æstuantis animo quem & pellibus cooperit conciliando sopori. Hic genius Carnis est, mollia semper & delectabilia offerre, rejicere quicquid asperum aut laboriosum. His lenociniis Magnus ille dux Animus in somnum datus dum dormit, suisque rebus cum nihil invigilat, trabali luxuriæ clavo ad terram affigitur & occiditur. O Sifaram, ô Animum miserrimum! ita & somnum, & mortem simul incipis, & quidem æternam.

O Ædesime, non hic arripimus flagra, & nequissimam hanc deceptricem, prout meretur, contundimus? *Cibaria.*

Caro
mum
luc
ram

Caro
mum
luc
ram